

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci navrhovatele: **Z. K.**, zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele a kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, č. j. 11 A 148/2016 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost odpůrce **se zamítá.**

II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, č. j. 11 A 148/2016 - 54, **se** ve výroku II. **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Odpůrce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč k rukám zástupce navrhovatele Mgr. Viktora Klímy do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Návrhem podaným u Městského soudu v Praze se navrhovatel domáhal zrušení opatření obecné povahy hlavního města Prahy č. 37/2013, které bylo schváleno usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy ze dne 19. 9. 2013, a to:

- v části Z 2746/00 a v Příloze č. 2 opatření obecné povahy (dále „část Z 2746/00“), a to v rozsahu změny záplavového území vymezeného závaznou částí územního plánu jako kategorie C – území průtočná na drobném vodním toku Dobrá voda, a

- v části Z 2750/00 a v Příloze č. 2 opatření obecné povahy (dále „část Z 2750/00“), a to v rozsahu změn veřejně prospěšné stavby pojmenované Retenční nádrž a dešťová usazovací nádrž (DUN) Dobrá voda s kódovým označením VPS 79/TY/31 (k. ú. K.) a VPS 79/TY/40 (k. ú. P.) (dále „retenční nádrž Dobrá voda“).

[2] Podstata změny Z 2746/00 spočívala v aktualizaci a rozšíření záplavového území. Tato změna byla reakcí na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy jako vodoprávního úřadu ze dne 31. 1. 2007, č. j. MHMP - 12652/2005/OOP/II/Ku, kterým magistrát v předmětné lokalitě rozšířil plochu záplavového území. Odpůrce toto nově stanovené záplavové území v územním plánu změnou Z 2746/00 zařadil do kategorie C – průtočné záplavové území. Na území této kategorie přitom podle vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále jen „vyhláška č. 32/1999 Sb.“), platí s několika výjimkami všeobecný zákaz umisťování staveb. Změna Z 2750/00 pak spočívala mj. ve vymezení, resp. rozšíření, stávajících retenčních nádrží. Toto rozšíření se týkalo rovněž retenční nádrže Dobrá voda, která se zčásti nachází na pozemcích navrhovatele; rozšíření provedené změnou Z 2750/00 se nicméně pozemků navrhovatele nedotklo.

[3] Ve vztahu k části Z 2746/00 navrhovatel v návrhu namítal, že odpůrce odmítl meritorně přezkoumat navrhovatelovy námitky ke stanovení záplavového území a odkázal na svou argumentaci uplatněnou ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 206/2013. Odpůrce měl také překročit svou zákonem vymezenou působnost tím, že vodoprávním úřadem vymezené záplavové území zařadil do kategorie C – průtočné záplavové území, v níž podle územního plánu platí až na výjimky všeobecný zákaz umisťování staveb.

[4] Ve vztahu k první námitce městský soud uvedl, že předmětem posuzování není rozhodnutí o námitkách navrhovatele – to bylo předmětem řízení pod sp. zn. 5 A 206/2013. Rozhodnutím o námitkách se proto městský soud nemohl zabývat a nemohl přihlížet ani k žalobní argumentaci přednesené v řízení pod sp. zn. 5 A 206/2013. Námitku překročení působnosti odpůrcem však městský soud shledal důvodnou. K vymezení záplavového území je podle § 66 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), příslušný vodoprávní úřad; vodní zákon pak sám v § 67 odst. 1 a 2 stanoví omezení a zákazy v aktivní zóně záplavového území, a to zejména zákaz umisťování staveb. V záplavových územích mimo aktivní zónu však vodní zákon žádné zákazy či omezení nestanovuje a svěřuje pravomoc rozhodovat o nich vodoprávnímu úřadu. Vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 31. 1. 2007 stanovil záplavové území v povodí drobného toku Dobrá voda; odpůrce pak opatřením obecné povahy č. 37/2013 vydal změnu Z 2746/00, čímž zařadil záplavové území podle rozhodnutí vodoprávního úřadu do kategorie C – průtočné záplavové území. Tímto zařazením však odpůrce překročil svou působnost, neboť podle vyhlášky č. 32/1999 Sb. platí pro území zařazené do

kategorie C – průtočné záplavové území všeobecný zákaz umisťování staveb. K takovému určení omezujících podmínek odpůrce neměl pravomoc; pro drobný tok Dobrá voda nadto nebyla ani stanovena aktivní zóna záplavového území s všeobecným zákazem umisťování staveb, ale pouze záplavové území. Odpůrce navíc zmíněná omezení pouze konstatoval, aniž by rozvedl, proč tomu tak je, v důsledku čehož městský soud shledal napadenou změnu opatření obecné povahy také nepřezkoumatelnou. Z uvedených důvodů městský soud napadené opatření obecné povahy v rozsahu změny Z 2746/00 výrokem I. napadeného rozsudku zrušil.

[5] K části Z 2750/00 navrhovatel v návrhu uvedl, že na jeho pozemcích byly nesprávně vymezeny veřejně prospěšné stavby stávajících retenčních nádrží. Odpůrce nadto nedostatečně odůvodnil rozhodnutí o námitkách navrhovatele, v důsledku čehož bylo vymezení a následné rozšíření Retenční nádrže Dobrá voda nezákonné. V souvislosti s tím navrhovatel odkázal na žalobní argumentaci ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 207/2013 a poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2013, č. j. 3 A 61/2010 - 94, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odpůrce o námitkách navrhovatele proti změně Z 1415/07 opatření obecné povahy č. 9/2010, jimiž brojil proti retenční nádrži v K.

[6] K této druhé námitce městský soud zopakoval, že se nemůže zabývat námitkami, které navrhovatel vznesl v řízení vedeném pod sp. zn. 5 A 207/2013 a na něž odkazoval. K odkazu navrhovatele na rozsudek č. j. 3 A 61/2010 - 94 městský soud uvedl, že tímto rozsudkem došlo toliko ke zrušení rozhodnutí o námitkách, a nikoliv také k následnému zrušení opatření obecné povahy č. 9/2010 ve znění změny Z 1415/07. Toto opatření obecné povahy je proto platné a účinné, a pokud jím byla retenční nádrž nacházející se na pozemcích navrhovatele prohlášena veřejně prospěšnou stavbou, je nutno tuto skutečnost akceptovat. Otázka prohlášení retenční nádrže za obecně prospěšnou stavbu tedy nebyla předmětem změny Z 2750/00, prostřednictvím napadení změny Z 2750/00 proto nelze přistoupit k posouzení srozumitelnosti opatření obecné povahy č. 9/2010 ve znění změny Z 1415/07. Opatření obecné povahy č. 9/2010 ve znění změny Z 1415/07 tedy zůstalo změnou Z 2750/00 nedotčeno. Změnou Z 2750/00 došlo toliko k rozšíření veřejně prospěšných staveb, které se nedotýká žádných pozemků ve vlastnictví navrhovatele. Navrhovatel proto změnou Z 2750/00 nebyl dotčen na svých vlastnických právech. Z těchto důvodů městský soud žalobu v rozsahu týkajícím se změny Z 2750/00 výrokem II. napadeného rozsudku zamítl.

II. Kasační stížnost odpůrce a vyjádření navrhovatele k ní

[7] Odpůrce napadl kasační stížností rozsudek městského soudu ve výroku I. z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Městský soud podle odpůrce opomněl, že omezení v záplavovém území kategorie C - průtočné záplavové území platí již od schválení platného územního plánu ze dne 9. 9. 1999. Přijatá změna Z 2746/00 pak pouze promítla aktuální rozsah záplavových území vymezených vodoprávním úřadem a nijak nešla nad rámec vymezený vodoprávním úřadem. Vodoprávní úřad přitom při projednávání změny Z 2746/00 neuplatnil žádné připomínky ani námitky, což by však jistě učinil, kdyby odpůrce překročil meze své

působnosti. Městský soud nadto postupoval při posuzování velice formálně a nezohlednil nutnost ochrany veřejného zájmu s ohledem na narůstající četnost záplav v dotčené lokalitě.

[9] Navrhovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti odpůrce odkázal na svou žalobní argumentaci a ztotožnil se se závěrem městského soudu, podle kterého odpůrce zařazením záplavového území stanoveného vodoprávním úřadem do kategorie C – průtočné záplavové území, v níž platí všeobecný zákaz umisťování staveb, překročil svou působnost. Odpůrce podle navrhovatele argumentuje skutečnostmi nesouvisejícími s projednávaným případem, přičemž tvrzení o nutnosti ochrany veřejných zájmů je absurdní, neboť na předmětném území podle navrhovatele již přes 70 let nedošlo k záplavám a na dotčených pozemcích se žádný vodní tok nenachází. Skutečným účelem stanovení záplavového území a retenčních nádrží jako veřejně prospěšných staveb proto byla případná budoucí realizace úvah o vedení vysokorychlostní železniční trati v k. ú. P. a K. s možným dotčením pozemků navrhovatele.

III. Kasační stížnost navrhovatele a vyjádření odpůrce k ní

[10] Navrhovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností ve výroku II., a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.

[11] Navrhovatel se neztotožnil se závěrem městského soudu, že nemohl přihlížet k argumentaci uplatněné v jiné věci a ve vztahu k jinému napadenému rozhodnutí. Tato argumentace totiž souvisela s nyní projednávanou věcí, neboť řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy a řízení týkající se rozhodnutí o námitkách proti témuž opatření obecné povahy jsou velice úzce propojena, týkají se prakticky téže věci a věcně jde o zcela totožnou argumentaci, která byla z velké části převzata do samotného návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

[12] Podle navrhovatele neobstojí ani závěr, že rozsudkem č. j. 3 A 61/2010 - 94 došlo pouze ke zrušení rozhodnutí o námitkách proti změně Z 1415/07, a nikoliv ke zrušení samotného opatření obecné povahy č. 9/2010. Z logiky věci a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ao 6/2010 - 130, publ. pod č. 2445/2011 Sb. NSS, totiž vyplývá, že změna Z 1415/07 je vůči navrhovateli neúčinná. Žalovaný totiž vydal změnu Z 1415/07 znovu jako součást opatření obecné povahy č. 37/2013, resp. 38/2014, přestože retenční nádrž Dobrá voda byla podle rozsudku č. j. 3 A 61/2010 - 94 prohlášena veřejně prospěšnou stavbou nezákonně. Změna Z 2750/00 přitom fakticky navazuje na změnu Z 1415/07. Podle rozsudku č. j. 1 Ao 6/2010 - 130 měl proto městský soud v projednávané věci z rozsudku č. j. 3 A 61/2017 - 94 přinejmenším vycházet, anebo alespoň srozumitelně vysvětlit, proč tak učinit nelze. To však městský soud podle navrhovatele neučinil. Navrhovatel také poukázal na to, že tříletá lhůta k podání návrhu na přezkum opatření obecné povahy (§ 101b s. ř. s.) byla zavedena teprve od 1. 1. 2012, zatímco opatření obecné povahy č. 9/2011 bylo vyhlášeno již 26. 3. 2010. Navrhovatel, který čekal na vydání rozsudku ve věci sp. zn. 3 A 61/2010, tak lhůtu k napadení opatření obecné povahy č. 9/2011 v části změny Z 1415/07 promeškal nikoliv vlastní vinou. Pokud tento aspekt městský soud nezohlednil, došlo podle navrhovatele k odepření spravedlnosti.

Opatření obecné povahy č. 9/2011 v části změny Z 1415/07 nicméně navrhovatel napadl u městského soudu dne 18. 4. 2017.

[13] Městský soud dále pochybil, pokud konstatoval, že nedošlo k zásahu do navrhovatelova vlastnického práva. Retenční nádrže sice byly prohlášeny veřejně prospěšnými stavbami změnou Z 1415/07, změnou Z 2750/00 však došlo k rozšíření plochy těchto veřejně prospěšných staveb. Rozšířením pak, i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, navrhovatelovo vlastnické právo nepochybně dotčeno bylo, neboť v jeho důsledku dojde ke zvýšení průtoku vody přes jeho pozemky. Navrhovatel rovněž zopakoval námitku, že ze změny Z 2750/00 není zcela zřejmé, na kterých pozemcích se má retenční nádrž Dobrá voda nacházet a kterých pozemků se má její rozšíření dotknout; na pozemcích navrhovatele se nadto ve skutečnosti žádná retenční nádrž ani jiná vodní plocha nenachází. Navrhovateli nebylo ani zřejmé, jakým způsobem bude vyřešen střet mezi případnou stavbou retenční nádrže Dobrá voda a dosavadními rozestavěnými či plánovanými stavbami na jeho pozemcích.

[14] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhovatele uvedl, že navrhovatel směšuje návrh na zrušení opatření obecné povahy a žalobu proti rozhodnutí o námitkách. Ztotožnil se proto s postupem městského soudu ve vztahu k věcem vedeným pod sp. zn. 5 A 207/2013 a sp. zn. 3 A 61/2010. Navrhovatel přitom dezinterpretoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť z ní nijak nevyplývá závěr, že zrušením rozhodnutí o námitkách se stalo opatření obecné povahy vůči navrhovateli neúčinným. Navrhovatelovo tvrzení, že potok Dobrá voda neexistuje, pak podle odpůrce není podstatné, neboť tento potok je jako vodní tok evidován a odpůrce s ním při své činnosti podle toho musí nakládat.

IV. Posouzení kasační stížnosti odpůrce

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost odpůrce v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost odpůrce není důvodná.

[17] Odpůrce v kasační stížnosti tvrdí, že se městský soud nevypořádal s tím, že omezení v záplavovém území kategorie C – průtočné záplavové území bylo stanoveno již územním plánem ze dne 9. 9. 1999, a nikoliv až změnou Z 2746/00. Změna Z 2746/00 nadto nešla nad rámec vymezený rozhodnutím vodoprávního úřadu. S takovouto argumentací se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Městský soud vycházel z toho, že pro záplavové území kategorie C – průtočné záplavové území platí podle Přílohy 1, Oddílu 9 – Záplavová území, odst. 5 vyhlášky č. 32/1999 Sb., téměř úplný zákaz umisťování staveb: „*V záplavovém území průtočném* [...] *se nesmí umisťovat stavby ani dočasné s výjimkou staveb sloužících k údržbě vodních ploch nebo k provozním účelům správce vodních toků a ploch, stavby objektů a zařízení, jejichž provoz a využití jsou vázány na vodní plochy (jezy, vodní elektrárny, plavební komory, odběrné objekty apod.), staveb systému protipovodňové ochrany; výjimečně lze umístit stavby přístavů a zařízení sloužících vodní dopravě, liniové stavby (komunikace a inženýrské sítě) a nezbytné doplňkové stavby pro zajištění provozu sportovišť,*

rekreačních ploch, ZOO a krátkodobé deponie materiálu určeného k přímé nakládce na loď a na návaznou dopravu.“ Pokud tedy byly změnou Z 2746/00 navrhovatelovy pozemky nově zařazeny do záplavového území kategorie C - průtočné záplavové území, znamená to, že na tyto pozemky se nově vztahuje rovněž citovaný zákaz zakotvený ve vyhlášce č. 32/1999 Sb.

[18] Městský soud však správně poukázal na to, že zákaz podle § 67 odst. 1 vodního zákona je v podstatě ekvivalentní zákazu podle Přílohy 1, Oddílu 9 – Záplavová území, odst. 5 vyhlášky č. 32/1999 Sb.: „*V aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury, zřizování konstrukcí chmelnic, jsou-li zřizovány v záplavovém území v katastrálních územích vymezených podle zákona č. 97/1996 Sb., o ochraně chmele, ve znění pozdějších předpisů, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován vliv na povodňové průtoky; to neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů.*“ Zásadní rozdíl oproti vyhlášce č. 32/1999 Sb. však spočívá v tom, že vodní zákon tento zákaz stanovuje *ex lege* pouze pro aktivní zónu záplavového území. Mimo aktivní zónu, jak vyplývá z § 67 odst. 3 vodního zákona, takový zákaz *ex lege* stanoven není, avšak vodoprávnímu úřadu je svěřena pravomoc takový zákaz stanovit: „*Mimo aktivní zónu v záplavovém území může vodoprávní úřad stanovit opatřením obecné povahy omezující podmínky. Při změně podmínek je může stejným postupem změnit nebo zrušit. Takto postupuje i v případě, není-li aktivní zóna stanovena*.“

[19] Městský soud pak na základě výše uvedeného učinil podle Nejvyššího správního soudu správný a logický závěr, že pokud je pravomoc stanovit omezení v záplavovém území mimo aktivní zónu svěřena zákonem vodoprávnímu úřadu, je to právě a pouze vodoprávní úřad, kdo tuto pravomoc může vykonávat. Pokud omezení v záplavovém území mimo aktivní zónu stanoví orgán, který k tomu zmocněn není, jedná se o postup v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Právě o takový případ se přitom jednalo v nyní projednávané věci. Pozemky navrhovatele byly totiž vodoprávním úřadem zařazeny do záplavového území, nebyla na nich však stanovena aktivní zóna. Odpůrce nicméně změnou Z 2746/00 tyto pozemky zařadil do kategorie C - průtočné záplavové území, čímž na ně vztáhl zákaz ekvivalentní zákazu podle § 67 odst. 1 vodního zákona. Odpůrce sice tvrdí, že zmíněný zákaz platí již od roku 1999, to však není podstatné. Podstatné je, že tento zákaz, k jehož stanovení odpůrce není oprávněn, byl vztažen na pozemky navrhovatele právě změnou Z 2746/00, která je předmětem přezkumu v tomto řízení. Je zároveň zřejmé, že vztažením tohoto zákazu na pozemky navrhovatele šel odpůrce zřetelně nad rámec vymezený rozhodnutím vodoprávního úřadu, neboť ten pro dané pozemky žádný takový zákaz nestanovil. Městský soud proto správně uzavřel, že změna Z 2746/00 byla v rozporu se zákonem. Kasační stížnost odpůrce není důvodná.

V. Posouzení kasační stížnosti navrhovatele

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost navrhovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost navrhovatele je důvodná.

[22] Navrhovatel v kasační stížnosti brojil proti tomu, že se městský soud odmítl zabývat argumentací, již navrhovatel uplatnil v žalobě proti rozhodnutí o námitkách projednávané pod sp. zn. 5 A 206/2013 a pod sp. zn. 5 A 207/2013 a na niž v návrhu odkazoval. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se obecně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že povinnost vymezení žalobních bodů nelze splnit obecným odkazem na žalobní argumentaci uplatněnou v jiném řízení, nadto proti odlišnému právnímu aktu. Mnohem podstatnější však je, že navrhovatel žalobní argumentaci uplatněnou v žalobách vedených pod sp. zn. 5 A 206/2013 a pod sp. zn. 5 A 207/2013 v návrhu na zrušení opatření obecné povahy v podstatě doslovně reprodukoval, což ostatně navrhovatel sám uvedl jak v kasační stížnosti, tak v návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Městský soud tudíž ve skutečnosti tuto argumentaci bezezbytku vypořádal i v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, což činí tuto kasační námitku v podstatě bezpředmětnou.

[23] Druhá kasační námitka navrhovatele se týkala dopadu rozsudku č. j. 3 A 61/2010 - 94, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o námitkách proti změně Z 1415/07 zahrnuté do opatření obecné povahy č. 9/2010, na toto opatření a případně na změnu Z 2750/00. Důsledky změny či zrušení rozhodnutí o námitkách jsou upraveny v § 54 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle kterého „[d]*ojde-li ke změně nebo zrušení rozhodnutí o námitkách, je obec povinna uvést územní plán do souladu s tímto rozhodnutím; do té doby nelze rozhodovat a postupovat podle těch částí územního plánu, které jsou vymezeny v rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o námitkách.*“ K faktickým důsledkům zrušení rozhodnutí o námitkách se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 4 As 217/2015 - 182, publ. pod č. 3415/2016 Sb. NSS: „*Případné zrušení rozhodnutí o námitkách soudem na základě žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. tak s sebou nenese žádný faktický důsledek* [...].“ Nehledě na uvedené je však pro projednávanou věc podstatné to, že poté, co městský soud rozsudkem č. j. 3 A 61/2010 - 94 rozhodnutí o námitkách proti změně Z 1415/07 zrušil, Magistrát hlavního města Prahy vydal nové rozhodnutí o námitkách a odpůrce opětovně vydal změnu Z 1415/07, a to opatřením obecné povahy č. 38/2014. Proti tomuto novému rozhodnutí se navrhovatel bránil žalobou, která však byla odmítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 333/2016 - 44; navrhovatel rovněž podal návrh na zrušení samotné změny Z 1415/07 vydané opatřením obecné povahy č. 38/2014, který je v současnosti u městského soudu projednáván pod sp. zn. 6 A 105/2017. Nové rozhodnutí o námitkách tak již zpochybněno nebylo a argumentace rozsudkem č. j. 3 A 61/2010 - 94 tudíž není nadále případná. Odkaz navrhovatele na rozsudek č. j. 1 Ao 6/2010 - 130 přitom není v tomto ohledu příléhavý, neboť ten se týkal vztahu mezi opatřením obecné povahy a napadenou změnou opatření obecné povahy; v projednávaném případě se však jedná o vztah změny opatření obecné povahy a rozhodnutí o námitkách proti této změně. Městský soud se tudíž s dopadem rozsudku č. j. 3 A 61/2010 - 94 na projednávanou věc vypořádal správně a námitka není důvodná. Co se týče stěžovatelova poukazu na zavedení tříleté lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy,

Nejvyšší správní soud připomíná, že podání žaloby proti rozhodnutí o námitkách navrhovateli nijak nebránilo podat zároveň návrh na zrušení opatření obecné povahy, což navrhovatel, jak je uvedeno výše, také učinil. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[24] V poslední kasační námitce navrhovatel zpochybňuje závěr městského soudu, že rozšířením plochy retenční nádrže Dobrá voda nebylo dotčeno navrhovatelovo vlastnické právo, neboť rozšíření retenční nádrže Dobrá voda provedené změnou Z 2750/00 se dotklo pouze pozemků parc. č. X, 493/1 v k. ú. K., jež nejsou ve vlastnictví navrhovatele. Nejvyšší správní soud se s navrhovatelem ztotožňuje. Skutečnost, že se vlastní rozšíření retenční nádrže nevztahovalo přímo na pozemky ve vlastnictví navrhovatele, totiž automaticky nevylučuje, že práva navrhovatele tímto rozšířením mohla být nejen dotčena, ale také zkrácena. Rozšíření nádrže se totiž nutně dotýká také nádrže jako celku – může totiž mj. znamenat, že bude mít větší plochu a objem, čímž může mít jako celek významnější dopad na své okolí a na pozemky, na nichž je vymezena, i na pozemky, s nimiž sousedí. Navrhovatel v projednávané věci přitom vlastní nejen pozemky, na nichž byla retenční nádrž Dobrá voda jako veřejně prospěšná stavba vymezena změnou Z 1415/07 (např. parc. č. X a další v k. ú. K.), ale také pozemky, s nimiž tato retenční nádrž přímo sousedí (např. parc. č. X v k. ú. K.). Argumentace, že rozšířením staveb, ploch apod., které se přímo nedotýká pozemku vlastníka, nemohou být práva tohoto vlastníka dotčena a zkrácena, přitom ve svém důsledku otevírá prostor pro potenciální zneužívání takovýchto rozšíření, kdy by byla stavba či plocha nejdříve vymezena v co nejmenším rozsahu, a následně by mohla být, již se sníženou „hrozbou“ přezkumu, rozšiřována v podstatě bez omezení (*ad absurdum* by se tak dalo říci, že netýkalo-li by se rozšíření retenční nádrže vlastníkova pozemku, mohla by tak být rozšířena až na velikost přehrady, aniž by se tomu vlastník mohl bránit). Městský soud však pouze konstatoval, že navrhovatelovo vlastnické právo nebylo dotčeno, ale s otázkou, zda byla navrhovatelova práva zkrácena či nikoliv, se již věcně vůbec nevypořádal, čímž zatížil v této části své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že poslední námitka navrhovatele je důvodná, a rozsudek městského soudu napadený kasační stížností proto pro nepřezkoumatelnost ve výroku II. zrušil. V novém řízení se městský soud bude muset znovu zabývat tím, zda byl navrhovatel uvedeným opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech či nikoliv. Nejvyšší správní soud rovněž opětovně poukazuje na to, že změna Z 1415/07, kterou byla retenční nádrž Dobrá voda prohlášena veřejně prospěšnou stavbou, byla navrhovatelem rovněž napadena a je v současnosti projednávána u městského soudu pod sp. zn. 6 A 105/2017. Aniž by Nejvyšší správní soud jakkoli předjímal výsledek obou řízení, má za to, že městský soud bude muset v dalším řízení vyjasnit a zohlednit vztah mezi změnami Z 1415/07 a Z 2750/00, jakož i případné dopady rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 6 A 105/2017 na nyní projednávanou věc.

VI. Závěr a náklady řízení

[26] Námitky odpůrce Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými, a proto jeho kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti odpůrce rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Odpůrce neměl se svou kasační stížností úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatel naopak úspěch ve vztahu ke kasační stížnosti odpůrce měl, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti odpůrce [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Odpůrce je povinen uhradit navrhovateli uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

[28] Kasační stížnosti navrhovatele Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudek městského soudu ve výroku II. podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti navrhovatele rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu